

APPROBATIO

ADMODUM REV. PATRIS

SYMPHORIANA S. ANDREA

Definitoris Generalis RR. PP. Carmelitarum Dis-
calceatorum, olim Sac. Theolo-
giae Professoris.

Post accuratam de mandato Reverendissimi
Patris Magistri Sacri Palatii Apostolici Le-
gionem Operis, cui Titulus: *Clementina Unigeni-
tus a nuperis Anonymi Auctoris dubiis vindica-
ta* &c. Auctore Rev. P. Mag. Pio Vanden
Dyck Ordinis Prædicatorum, Theologo Casana-
tensi, Belgæ &c. non solum nihil in illo vel
Fidei Catholicae veritatibus, vel morum purita-
ti contrarium; quin e contrario Constitutionem
Unigenitus Dei Filius a Clemente XI. anno 1713.
contra errores Paschafii Quesnelli editam, effica-
citer vindicare, & veritatem Catholicam con-
tra propositiones Quesnelli condemnatas, appri-
me, & luculenter astruere reperi; juxta solida
& inconcussa SS. Augustini & Thomæ dogmata:
ideoque & legentibus maxime profuturum,
& hoc tempore typis mandari dignissimum cen-
seo. Salvo semper &c.

Datum Romæ in Conventu nostro SS. The-
rese & Joannis a Cruce Ord. FF. Carmelitarum
Discalceatorum hac die 3. Octobris 1737.

Fr. Symphorianus a S. Andrea,

APPROBATIO

ADM. R. PAT.

BENIGNI A JESU

RR. PP. Carmelit. Excalceatorum Defini. Gen.
quondam in Universitate Lovaniensi Sac.
Theol. ac Sac. Scripturae Professoris.

DE mandato Reverendissimi P. Sac. Pal. Apost.
Magistri, exacte & magna cum voluptate
perlegi Opus cui Titulus: *Clementina Unigenitus*
a nuperis Anonymi Auctoris dubiis vindicata &c.
Auctore Fr. Pio Vanden Dyck Ord. Præd. Theo-
logo Casanatenfi, Belgæ, nihilque in eo inveni
Orthodoxæ Fidei dogmatibus, aut morum rectitu-
dini contrarium; aut aliquid, quod ulla censura
mereretur iniri, adverti. Quin imo, in eodem
ingeniose demonstrat Auctor præfatus, contra Au-
ctorem *Theologie Supplicis*, Quesnelli propo-
sitiones, Constitutione Apostolica *Unigenitus* damna-
tas, non tantum omnino alienas esse a Doctrina
SS. Patrum & Ecclesiæ Doctorum Augustini &
Thomæ; sed vix unum esse, qui cum Baii, Jan-
senii, Lutheri, & Calvinii, aut cum Wicleffi,
Huffii, Erasmi &c. non incidat erroribus & do-
ctrinis. Ne igitur Lectores utilitate, quam ex
hujusmodi libri Lectione sunt relaturi, frauden-
tur, ideo Opus hoc publica luce præloque dignum
existimo, salvo meliori &c. Datum Romæ in
Conventu nostro SS. Therese & Joannis a Cru-
ce die 3. Octobris 1737.

Fr. Benignus a Jesu.

IMPRIMATUR,

Fr. Jo. Benedictus Zuanelli Ord. Præd. Sac. Pal.
Apostolici Magister.

CLE-

CLEMENTINA,
UNIGENITUS,
A nuperis Anonymi Auctoris dubiis
VINDICATA

Hoc est,

THEOLOGIA SUPPLEX REFUTATA &c.
PRÆFATIO.

I. **P**rodit non ita pridem libellus Anonymus specioso hoc insignitus titulo: *Theologia Sup-
plex coram Clemente XII. Pontif. Max. Clementina Constitutionis, Unigenitus Dei Filius* &c.
Explicationem atque intelligentiam submisit rogans &c. Coloniz MDCCXXXVI. Tam spe-
ciosum titulum huic operi minus apte congruere, indicare nobis illius Auctor voluisse vi-
deri potest, cum nomen suum frontispicio subtraxit. Enim vero, qui supplicat, & eo
modo quo decet, id est humiliter, sincere, venerabunde supplicat, non habet, cur nomen occultet
suum. At qui male agit, odit lucem: unde subtractio illa nominis, quasi indicium est delinquentis.
Et vere talem potius inveni Auctorem, quam Supplicem. Vix enim paginam percurrere est,
quin ad quemlibet passum offendas dubitantes, sine per Constitutionem *Unigenitus* damnata senten-
tia aliqua Sacra Scriptura, aut Sacrorum Conciliorum, aut SS. Patrum, præsertim clarissimorum
Scholæ, quia & Ecclesiæ Luminum, hodiernæ novitatis fulminum, Augustini & Thomæ; aut pu-
rioris Moralium professorum? Quod quid aliud est (uti recte observatum Clementi XI. in Brevi
Pastoralis Officii &c.) quam dubitare, Erraveritne Sedes Petri in Clemente, Romana Ecclesiæ par-
ticularis, quia & Ecclesiæ Catholica Universalis, Constitutioni *Unigenitus* adhaerens? Et talem li-
bellum vocabimus Supplicem?

II. Ea propter speravi fore, ut quispiam e tot nobilissimis ingeniis, quibus Italia, præsertim Ro-
ma abundat, libellum hunc merita responsione refutaret. (a) Verum huc usque, cum nihil, quod
sciam, comparuerit, quidpiam huic libello, non meis viribus, qui omnium sum Theologorum in-
fimus, sed bonitati causæ, quam defendo, fretus, responsi dare constitui. Hoc tanto alacrius ag-
gressus sum, quod Constitutionem *Unigenitus*, tum ex se ipsa, tum ex eis quæ hac occasione a
Romana Cathedra processere oracula, summe honorificam ac proficuum Scholæ Augustino-Thomisti-
cæ dudum existimaverim. Notum quippe omnibus est, Quesnellum erroribus suis larvam Thomismi
conatum imponere. Detrahit hanc Constitutionem *Unigenitus*, dum articulos in varium olim damna-
tarum Hæreseon, non in Thomistarum, sed Jansenii præsertim sensu damnatos, clarissimis verbis
affirmat: *Omnes & singulas propositiones præsertim, verba sunt Const. Unigenitus, tamquam falsas...*
ac demum etiam hereticas, variasque hæreses, & potissimum illas, quæ in sanctorum Jansenii propositioni-
bus, & quidem in eo sensu, in quo hæc damnate sunt, manifeste innovantes... damnamus & repro-
bamus. Displicuit non modicum Quesnello, ac sequacibus ejus, tam aperte a Clemente XI. fuisse
divisam lucem a tenebris. Nube parvarum gratiarum, vocetenus sufficientium; voluntatis anteceden-
tensis, sed sterilis, & nefcio quibus aliis umbris doctrinam suam obtegere: si forte quispiam Ixion
pro Junone eam amplecti dignaretur. Successit illi astuta fraus quadamtenus. Sed advertit id illico
Clemens, nec parum indoluit; promptoque remedio grassanti malo occurrit, edita Constitutione
Pastoralis Officii &c.

III. In hac non contentus dixisse, se Jansenianam, Quesnellianamque doctrinam ex orbe catholi-
co proscriptis; Thomisticam vero etiamnum tute in Orbe, & Urbe commorari; id insuper addit:
Quesnellum, ejusque gregales, ipsos se jam olim ab illis, quas advocabant Scholæ, eorumque Prin-
cipibus segræges fecisse: falsoque tali in nomine gloriari: *Nisi ab antiquis semitis, Sanctorumque*
Patrum vestigiis, immo ab EARUNDEM SCHOLARUM INSTITUTO, QUOD VERBIS profiten-
tur, *RE IPSA RECESSISSENT* &c. Quid, quod ipse Clemens, post editam Sacrosanctam Con-
stitutionem, Thomistam se professus sit? Lege si lubet Epistolam Archiepp. & Episcopis Galliarum
scriptam, fatebere, quod dico: (20. Novembris 1716.) *Cum vero, ait, sufficientiam nostram EX DEO*
esse probe agnoscamus (en gratiam Thomisticam sufficientem) effundamus primum coram illo corda no-
stra, jugibus lacrymis & precationibus clamantes, ut respiciens de celo, & visitans vineas istas, super-
seminata inibi dissidiorum zizania penitus evellat, desque voci vestre vocem virtutis: renitentes autem Fra-
tres Spiritus sui dulcedine perfusus ad concordiam FLECTAT, atque ad obedientiam ADDUCAT (en
gratiam Thomisticam efficacem) *in laudem glorie GRATIÆ SUÆ* &c. Adde his eam phrasim, qua
Clemens XI. Epist. ad Ducem Aurelianensem, Galliarum Regentem, usus est: (Die 23. Novem. 1716.)
Consilii enim, inquit, probe sumus, & fiduciam habemus ad Deum, quamadiu catholice fidei veritatem,
& Ecclesiæ unitatem servandam unice ante oculos habuimus, nullis Nos debere, nec POSSE aut per-
Serry Tom. V.

I i

(a) Nondum videram Colloquia Patavina.

turbationibus concuti, aut periculis deterreri. An aliter loqueretur Thomista juratus? Quid hic commemorare alia, quæ scholæ nostræ Augustino-Thomistica ac Constitutionibus, ab Apostolatus Specula emissis per Benedictum XIII. ac Clementem XII. fel. regn. accedere decora? Adeat harum rerum cupidus insigne opus, quinque constans tomis, Reverendissimi ac Sapientissimi S. Theol. Doctoris, M. Cajetani Benitez De Lugo, Consultoris in Congreg. Sacrorum Rituum, ac S. Romanæ, ac Universalis Inquisitionis Romanæ Qualificatoris: inveniet lucem meridianam clarius demonstratam, Characteristica puncta Scholæ nostræ Augustino-Thomistica tantum non transiisse in canonem &c. Hæc sufficienter, ni fallar, ostendunt, Constitutionem Unigenitus honorificentissimam accidisse Scholæ nostræ. Fuit etiam maxime proficua: quod hac fortassis occasione insigne privilegium conferendi Academicos gradus, etiam Secularibus Adolescentibus, Scholæ nostras frequentantibus, olim a Gregorio XIII. R. P. Provinciæ S. Antonini de Novo Regno in Civitate S. Fidei concessum, Clemens XII. quem diu sospitet Deus, ad omnia studia, Conventus, & Universitates præfati Ordinis Nostri, de novo extendit & concessit: uti latius patet in Brevi ac de re expedito 5. Kal. Sept. 1733.

IV. Movit me quoque, (a) quod Auctor *Theologie Supplicis*, SS. Ecclesiæ Patres ac Doctores Augustinum & Thomam, quasi Quæsnello faventes exhibeat, dubitetque, fuerintne illi una cum Quæsnello per Clementis XI. Constitutionem proscripti. Astutum calumniandi artificium, recentissime a Clemente XII. fel. Reg. sub censuris ecclesiasticis vetitum. Magnopere dolemus, inquit Pontifex, in Brevi *Apostolica providentia*, Dato 2. Octob. 1733., tenebras a dissonis filii offensas nondum ex quorundam mentibus satis esse discussas; sed plerisque etiam nunc intolerabili pertinacia contendere censuris laudatæ Constitutionis doctrinam Sanctorum Augustini & Thomæ de divina gratie efficacia esse perfricandam. Ut igitur nullas caritatis partes ad revocandos errantes Nobis reliquas faciamus, universis & singulis Christianis quæcumque dignitate, etiam Episcopali, & majori fulgentibus in virtute sanctæ obedientiæ districtè precipimus, & sub canonicis penis mandamus, ne disputent, aut docentes, sive in scholis, sive in concionibus, sive scriptis editis, sive aliter propositiones defendant, aut enuncient, quæ antedictas novorum calumnias FIRMARE, AC PROMOVERE POSSINT &c. Præcipuum tamen quod me impulit, hoc fuit: præparare quoddam antidotum, contra venenum quod adfuit lectoribus suis Pseudo-Theologia Supplex. His de causis, alacri animo, huic tutandæ Sacrosanctæ Constitutioni, quantum exigue meæ vires permitterent, accessi. Tutandæ dico, non contra aliebus momenti rationes, sed fictos scrupulos, seu mavis, virilitationes, imo dolos ac fraudes Anonymi Auctoris. Qualiter autem procefferim, non erit inconveniens hic Lectori indicare.

V. Prius ergo quam perges, Lector, & sequentes lineas, atque tum postea caput primam ac secundam, priusquam ulterius progrediare, evolges, ac attente considerabis: non, puto, te poenitebit. Licet apud omnes catholicos certum sit, doctrinam SS. PP. ac Ecclesiæ Doctorum Augustini & Thomæ immani a damnatis erroribus Quæsnelli tutam esse discrimine, illudque ipsum demonstratum sit innumeris doctissimorum virorum scriptis; quos inter ex Ordine nostro computare possimus Duardianos, Van Billios, Ranstios, Poelmannos, Nicolios, viros in Ordine ac Lovaniensi Universitate gradibus Academicis (ultimus ad Duacensem spectat) ac gestis præclare Provincialatus, ac Vicariatus Apostolici officis, insignes; idem quoque declaraverint Romani Pontifices omnino quatuor, Clemens XI. Innocentius XIII. in epistola ad Ludovicum XV. (24. Martii 1722.) Gallie Regem declarans se inhæreere menti prædecessoris sui, Benedictus XIII. ac Clemens XII. feliciter regnans, quia tamen Auctor *Theologie Supplicis* etiamnum circa hoc angustidetur, ostendendum fuit, timorem ejus, si fictus non est, panicum omnino esse. Quapropter, ubi ipsi videtur cum his Patribus Quæsnellus convenire, ostendo longissime recedere ab iisdem; atque damnatis pridem ab universa Ecclesiâ hæreticis accedere: imo eorumdem hæreses resuscitare. Hoc enim pacto, putavi, me, & Constitutionem Clementinam egregie defensuram, Auctori *Theol. Supplicis* omnem timorem adempturum, Augustinum & Thomam, eorumque insignem scholam abunde vindicaturum: id est, una fidelia plures dealbaturum parietes. Enimvero si Quæsnellus veteres errores & hæreses suscitavit, jam se ipse, priusquam a Clemente XI. damnaretur, damnationi involvit; nec poterunt Quæsnelliani evadere, iisdem rebus involuti, nisi respiciant: constat Auctori *Theol. Suppl.* non SS. damnari Patres, sed veteres hæreticos; in Quæsnello redivos: Augustinum, quem (verba sunt Caletini R. P. ad Episcopos Gallie) in nostra semper communione habuimus, nec UNQUAM sinistra suspitionis SALTEM rumor asperse; & Thomam, qui Verbo Dei Scripto & Tradito innixam scientiam tradidisse asserit recentissime a Clemente XII. atque omnes hæreses ad hæc usque tempora prædamasse, confirmatur: eorumque Schola, vulgo Thomistica, amplissimo privilegio, & vetustis Magistrorum suorum confirmatis laudibus ab eodem Pontifice Clemente XII. illustrior & commendabilior reddita, ab omni prorsus suspitionis umbra præterea immunes erunt.

VI. Huic ergo rei quasi principalis insitio. Non quod SS. Augustinum & Thomam nunquam ostendam Quæsnello adversos; sed quod id faciam fere occasionaliter: nec omnia scriperim quæ potuissent circa hoc punctum adducere. Non tamen nihil scripsi; quantum scilicet, meo iudicio, adducendis aut reducendis a contraria opinione non omnino protervis sufficere possit. Illud vero quod dixi principale propositum, hac brevissima via me consecuturum speravi; si nempe sensum naturalem & obvium propositionum Quæsnelli sollicite indagarem, & Lectori nitide & clare, quantum possem, & tenebræ illæ patiuntur, ob oculos ponerem. Sic olim S. Fulgentium contra Faustum fecisse Felicianus in ejus vita nobis auctor est. (Cap. 28.) Cum eos libros, inquit, Faustus subdolo sermone composuerit, favens occulte Semipelagianis, sed catholicis tamen videri volens, Fulgentium ait, plus laborasse exponere quam convincere: quia dubios sermones ejus exponere, hoc erat delirantis argumenta convincere.

VII. Ut autem in sensu illo indagando certius procederem, non parum operarum impendi, in præscribendis mihi ipsi certis regulis: volvendoque varias Romanorum Pontificum Bullas, opus etiam S. Augustini De Gratia Christi contra Pelagium, deprehendi summos illos viros vel ex connexionem propositionum aliquarum ejusdem auctoris inter se, vel ex circumstantiis personæ loci & temporis, vel ex aliis ejusdem auctoris operibus, aut ex ejus discipulis, vel associatis &c. sensum propositio-

(a) Verbo Dei scripto & tradito innixam scientiam.

fictionum quas damnabant collegisse. Horum statui sequi exemplum: Auctores imitare bonos, hæc regula certa est.

VIII. Quo ad Auctorem *Theologie Supplicis*, illum qua potui lenitate tractavi, in votis habens eum lucrifacere, non irritare. Et quamquam hinc inde forte verbum aliquod duriusculum mihi exciderit, id infirmitati meæ velim ascribare, non rancori, aut vindicandi libidini, aut eum exacerbandi, Nec dubito, si coratus est, quin id mihi facile sit condonaturus; cum ignoret non possit, meritum se esse acriori lividia perfricari: utpote, cujus libellus supplex eo modo scriptus sit, ut ne a patientissimo quidem sine indignatione evolvi possit. Equis enim patienter legat privatum Theologum, nomine totius ordinis Theologici dubitantem, fuerintne per Constitutionem abfariati Patres, cauterio inulti purioris morales magistri? Ne David quidem cum tota sua mansuetudine insultantem castris Dei viventis Goliath ferre patienter potuit. Quis, obijcientem truncationem, falsationem, truncatorem ipsum & falsarium? Hoc ipsi mansuetudini extorsit formidabilia verba illa: Pharisæe cæce, munda prius quod intus est calicis & paropsidis; ut fiat & id quod desoris est mundum. Quis SS. Patrum sententias mutantem, ut invitos in damnatos sensus trahat? Quasi, inquit alibi Hieronymus, grande sit, & non visiosissimum dicendi genus, depravare sententias, & ad voluntatem suam Sacram Scripturam, Sanctos Patres, trahere repugnantem, repugnantes. Quis toletet promittentem puram, nitidam, castam explicationem per singulos articulos, sæpe tamen naturalem sensum omittem, & exoticos, seditios, quorum nec vola reperitur nec vestigium, obrudentem? Hæc tamen & alia commisit Auctorem *Theologie Supplicis*, vel ipse, si hoc opusculum mente serena legere voluerit, & quicumque alius, facile deprehendet. Non dico illum studio & dedita opera similia perpetrasse, ablit: malo interpretari ei fuisse sub vel obreptum. Scilicet, evolverit aliqua damnata opuscula, olim in Quæsnelli defensionem scripta, quibus ille nimiam fidem adhibuerit. Quod si ita est, aperiat tandem oculos, nubemque sibi objectam depellat: melius est fero sapere quam nunquam.

IX. Licet vero hinc inde occurrerent quæstiones non contemnendæ, quia tamen ad præsens intantum meum parum aut nihil faciebant, eas præterii & omisi: quod & Augustinum aliquando fecisse deprehendo, uti testatur ipse de dono perseve. cap. 11. ideo, inquit, quæstiones operosissimas incidentes enucleare solvere nolui, ne nimium longum opus esset &c.

X. Habes hic, benigne Lector, rudem hujus opusculi ideam. Eo tu utere, & pro me ora: præsertim si deprehendas me alibi errasse; ut errorem quam citissime agnosceres & corrigere valeam. Errare me posse scio, ut ne hæreticus siam proderunt preces tuæ. Interim vero quidquid scripsi emendationi & correctioni Romani Pontificis, id est, Cathedræ S. Petri Subjicio: dicens cum S. Hieronymo Epist. ad Damasum: Ego nullum primum, nisi Christum sequens, BEATITUDINI TUE, id est, CATHEDRÆ PETRI, communionem conficior: super banc Petram ædificatam Ecclesiam scio. Quicumque extra hanc domum agrum commederit, profanus est: Si quis in arca Noe non fuerit, peribit regnante diluvio.

XI. Prius tamen quam finiam, monendus Lector i. ne Auctorem *Theologie Suppl.* habeat pro Thomista. Nempe Thomisti, inter alia, character est, indissolubilis adhæsiō, & summa veneratio erga S. Sedem Apostolicam, in quam Auctor ille haud leviter injurius est. Quin S. Thomas si in eum vibraret, quod in janos & fictos homines, non sine sancta indignatione solebat, nullus dubito, in appares, aut appare quod es. Nihil magis Augustinianus est, quidquid jactet: nisi Iprensens, non quæ ventrabitur, finitam diceret: Luposque appellabat ubique invenirentur conterendos, qui contra auti fuissent munitate. Hæc semper inviolabiliter observarunt veri Thomistæ, S. Dominici filii: cuius rei non modo exempla innumera, sed superstities etiam cicatrices, si opus foret, possumus demonstrare. Ut ille nec Dominicanus, sive Ordinis Prædicatorum Professor, & SS. Augustini & Thomæ discipulus haberi debeat, aut possit, qui, quidquid dicat, aut forinsecus appareat, hanc regulam inviolabiliter non sequitur.

XII. Secundo, sæpius in hoc opusculo contingit, ut allata in uno §. auctoritates, qua Sacra Scripturæ, qua SS. Patrum, deserviant ad confirmanda dicta in aliis §§. Id hoc consilio factum arbitrari dignabitur i. ne, si omnia quæ in confirmandis dictis quolibet §. in singulis adducta fuissent, volumem nimium exeresceret, atque ex opusculo evaderet opus. 2. Ne eadem sæpius repetendo, tædio lectoris ipsius indutrix aliquid relinquatur; solent enim quæ ipsi reperimus ultra oblati esse gratiora. 4. Ut Eandem ob causam hinc inde certas omisi reflexiones, quæ ex dictis naturaliter sequebantur. 5. Tandem, ut inde stimuletur ad totum opusculum a capite ad calcem evolvendum.

XIII. Quod si aliquando eidem propositioni varios sensus, ac diversos assignem, quam alii Auctores hac de materia tractantes: nullum inde pro Quæsnello commodum erui potest: quippe id, præsertim si attendatur, omnes illos sensus, a me assignatos, ex ipsismet Quæsnelli verbis, satis evidenter, ut puto, deductos esse. Vale.